

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Land Hessen

Strona pozwana: Florence Feyerbacher

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hessisches Landessozialgericht, Darmstadt — Wykładnia art. 15 porozumienia z dnia 18 września 1998 r. zawartego pomiędzy rządem Republiki Federalnej Niemiec a Europejskim Bankiem Centralnym w sprawie siedziby tej instytucji w związku z art. 36 Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego — Prawo urzędnika Europejskiego Banku Centralnego posiadającego obywatelstwo niemieckie do zasiłku rodzicielskiego na podstawie prawa niemieckiego — Kwalifikacja porozumienia w sprawie siedziby Europejskiego Banku Centralnego jako części prawa Unii lub umowy prawa międzynarodowego — Możliwość zastosowania przepisów niemieckiego prawa socjalnego przewidujących zasiłek rodzicielski względem pracowników Europejskiego Banku Centralnego

Sentencja

Artykuł 15 porozumienia z dnia 18 września 1998 r. zawartego pomiędzy rządem niemieckim a Europejskim Bankiem Centralnym w sprawie siedziby Europejskiego Banku Centralnego w związku z art. 36 Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego w brzmieniu załączonym do traktatu WE nie wyklucza możliwości przyznania przez Republikę Federalną Niemiec zasiłku takiego, jaki jest przedmiotem sporu przed sądem krajowym.

(¹) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln — Niemcy) — ebookers.com Deutschland GmbH przeciwko Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband eV

(Sprawa C-112/11) (¹)

(Transport — Transport lotniczy — Wspólne zasady wykonywania przewozów lotniczych na terenie Unii — Rozporządzenie (WE) nr 1008/2008 — Obowiązek zapewnienia przez sprzedawcę przewozu lotniczego, że akceptacja przez klienta opcjonalnych dopłat do ceny wynika z działania na zasadzie opcjonalnej — Pojęcie „opcjonalnych dopłat do ceny” — Cena oferowanego przez niezależne towarzystwo ubezpieczeniowe ubezpieczenia od kosztów rezygnacji z lotu, stanowiąca część ceny ogólnej)

(2012/C 295/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ebookers.com Deutschland GmbH

Strona pozwana: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband eV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Köln — Wykładnia art. 23 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Dz.U. L 293, s. 3) — Obowiązek zapewnienia przez sprzedawcę przewozu lotniczego, że akceptacja przez klienta kosztów opcjonalnych odbywa się wyraźnie w drodze działania „opt-in” — Pojęcie „opcjonalne dopłaty do ceny” — Cena ubezpieczenia od kosztów rezygnacji oferowanego przez niezależne towarzystwo ubezpieczeniowe, stanowiąca część ogólnej ceny i naliczana pasażerowi jednocześnie z ceną przelotu.

Sentencja

Pojęcie „opcjonalnych dopłat do ceny”, o którym mowa w art. 23 ust. 1 zdanie ostatnie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono koszty związane z przewozem lotniczym usług takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym ubezpieczenie od kosztów rezygnacji z danego lotu, świadczonych przez podmiot inny niż przewoźnik lotniczy i pobieranych od pasażera przez sprzedawcę przewozu lotniczego w cenie ogółem razem z ceną przelotu.

(¹) Dz.U. C 173 z 11.6.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd przeciwko Comptroller-General of Patents

(Sprawa C-130/11) (¹)

(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 3 — Warunki uzyskania — Produkt leczniczy, dla którego wydano ważne zezwolenie na obrót — Pierwsze zezwolenie — Produkt dopuszczony kolejno jako weterynaryjny produkt leczniczy i jako produkt leczniczy stosowany u ludzi)

(2012/C 295/15)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd

Strona pozwana: Comptroller-General of Patents

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Wykładnia art. 3 i art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1768/92 z dnia 18 czerwca 1992 r. dotyczącego stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 182, s. 1) — Wykładnia art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67) — Warunki uzyskania dodatkowego świadectwa ochronnego — Data pierwszego dopuszczenia do obrotu, którą należy uwzględnić dla celów wydania świadectwa — Produkty zawierające ten sam aktywny składnik, z których każdy jest objęty zezwoleniem na obrót — pierwsze na weterynaryjny produkt leczniczy ze szczególnym wskazaniem, drugie na produkt leczniczy stosowany u ludzi z innym wskazaniem

Sentencja

- 1) Przepisy art. 3 i 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych powinny być interpretowane w ten sposób, że w przypadku takim jak przed sądem krajowym samo istnienie wcześniejszego zezwolenia na obrót uzyskanego dla weterynaryjnego produktu leczniczego nie sprzeciwia się wydaniu dodatkowego świadectwa ochronnego na odmienne stosowanie tego samego produktu, dla którego wydano zezwolenie na obrót, pod warunkiem że zastosowanie to jest objęte zakresem ochrony patentu podstawowego powołanego na poparcie wniosku o wydanie dodatkowego świadectwa ochronnego.
- 2) Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia nr 469/2009 powinien być interpretowany w ten sposób, że odnosi się on również do zezwolenia na obrót produktem objętym zakresem ochrony patentu podstawowego powołanego na poparcie wniosku o wydanie dodatkowego świadectwa ochronnego.
- 3) Odpowiedzi na poprzednie pytania prejudycjalne nie byłyby odmienne, gdyby — w sytuacji takiej jak w sprawie przed sądem krajowym, w której ten sam składnik aktywny jest zawarty w dwóch produktach leczniczych, które kolejno uzyskały zezwolenia na obrót — drugie zezwolenie na obrót wymagało złożenia kompletnego wniosku zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi lub gdyby produkt objęty pierwszym zezwoleniem na obrót odpowiednim produktem leczniczym był objęty zakresem ochrony innego patentu należącego do innego podmiotu niż podmiot składający wniosek o dodatkowe świadectwo ochronne.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-145/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/82/WE — Weterynaryjne produkty lecznicze — Zdecentralizowana procedura w celu wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnego produktu leczniczego w różnych państwach członkowskich — Generyczne produkty lecznicze podobne do referencyjnych produktów leczniczych, na które wydano już pozwolenie — Odmowa zatwierdzenia wniosku przez państwo członkowskie — Skład i postać produktu leczniczego)

(2012/C 295/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Šimerdová, A. Marghelis i O. Beynet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, S. Menez i R. Loosli-Surrans, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 32 i 33 dyrektywy 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311, s. 1) — Zdecentralizowana procedura w celu wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w więcej niż jednym państwie członkowskim — Generyczne produkty lecznicze podobne do referencyjnych produktów leczniczych, na które wydano już pozwolenie — Odmowa zatwierdzenia przez państwo członkowskie wynikająca ze względów naukowych związanych ze składem produktu leczniczego i wyborem postaci farmaceutycznej — Zasada wzajemnego uznawania

Sentencja

- 1) Odmawiając zatwierdzenia dwóch wniosków o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnych produktów leczniczych CT-Line 15 % Premix oraz CT-Line 15 % Oral Powder w ramach zdecentralizowanej procedury przewidzianej w dyrektywie 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych, zmienionej dyrektywą 2004/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 32 i 33 tej dyrektywy.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

⁽¹⁾ Dz.U. C 160 z 28.5.2011.